

bună calitate. Comicul își are măsura și demnitatea lui, și nu putem nici măcar suride atunci când țiganul Fărîmiță, auzind că unul dintre muncitori mănîncă mușchi țigănesc, exclamă: „Nu faceți ură de rasă“.

Spectacolul (care evoluează în decorurile adecvate ale Sandei Mușatescu) a încercat, și nu fără a reuși, să suplinească absența unui conflict unitar. Regia (Geta Vlad) a clarificat intențiile piesei, luminînd raporturile dintre personaje și străduindu-se să le sudeze. Rezultate mai puțin rodnice s-au obținut însă în ce privește jocul unora dintre interpreți. Ion Vilcu, despre care în nici un caz nu se poate spune că nu este un actor înzestrat, are o atitudine crispată și o voce lipsită de inflexiuni. Eroul pe care-l interpretează (Romoșan) ar fi trebuit să iradieze farmec și căldură, dar aceste însușiri nu răzbat, și sîntem puși în fața unei ființe serbede, lipsite de vibrație intimă. Mircea Cruceanu (Almășan) reliefează în primul act ceva din profilul personajului său (ambiițe devoratoare, infatuare), dar mai apoi se mulțumește cu o interpretare liniară și săracă, vizibilă mai cu seamă în ultimele tablouri.

Ernest Maftei (Scarlat), care creionează cu mijloace artistice obișnuite un meșter sfătos, ponderat și iscusit, Athena Zahariade-Demetriad (Lidia Gîrjoabă), care sugerează, printr-un joc corect, chipul unei soții mărginite, dar devotate, Elena Ioachim (Ana), care caută să dezvăluie lumina și poezia unei fete îndrăgostite, Ioana Oancea

(Roji), care schițează, pe linia obișnuită a acestui fel de roluri, atitudinea unei soacre îndărătnice, însă „femeie de inimă“, nu se disting prin originalitate, dar se rețin prin naturalitatea interpretării. Aceeași observație este valabilă și pentru Sergiu Demetriad (Miron), care izbuteste să fie veridic în câteva momente-cheie (scena beției, înțînirea cu Almășan), chiar dacă nu se străduiește să-și îmbogățească personajul.

Nu se poate face nici o remarcă în ce-l privește pe atît de valorosul comic Mihăilescu-Brăila, întrucît rolul, episodic, nu i-a îngăduit decît să apară și să dispară. Ceea ce a făcut cu artă. Gîrjoabă, băiatul bun, dar... cu lipsuri, a fost Cornel Vulpe, dezvoltînd, ca și în alte roluri, calitățile sale apreciate: umor, vioiciune, farmec. El s-a mișcat pe scenă cu siguranță, comunicînd neconținut cu sala. Pe Fărîmiță l-a interpretat cu brio Ștefan Bănică, vîdînd o fantezie bogată și un puternic simț al naturalului. Actorul a subliniat, cu un haz mereu contagios, caracterul acestui personaj pitoresc.

Nicuță Tănase este la prima sa piesă și atracția pe care o are asupra sa teatrul nu poate decît să ne bucure, fiindcă el are incontestabile însușiri de replică și fiindcă are imaginația situațiilor comice. Așteptăm viitoarea sa lucrare, nădăjduind că primul său contact cu publicul și critica a constituit o experiență creatoare de artă.

B. Elvin

TEATRUL TINEREFULUI

● „O FELIE DE LUNĂ“ de Aurel Storin

Data premierei: 4 noiembrie 1962. Regia: Tudorel Popa. Scenografia: Sergiu Singer. Distribuția: Ion Lucian (Ing. Dumitru Popescu); Jana Gorea (Constanța); Vali Cios (Monica); Elena Pop (Nuca); Gheorghie Angheluță (Electricianul); Nicolae Pomoje și Felix Caroly (Popescu).

După *Opinia publică*, tînărul dramaturg Aurel Storin reține, pentru *O felie de lună*, aceeași idee a rolului opiniei publice — înțeleasă ca un atribut de seamă al moralei socialiste, în combaterea rămășițelor vechiului —, tratînd-o, de astă dată, pe linia vieaie a farsei.

Simbolul conștiinței colective, întruciparea aspirațiilor și elanurilor creatoare este entuziastul, fermecătorul

tovarăș Popescu. În numele oricărui privitor din stal, al tuturor Popeștilor sau Ioneștilor, investiți cu atribuțiile eticii și moralei socialiste, și pe care-i poți azi întîlni „pe fiecare stradă, în fiecare casă, peste tot“, tînărul erou al comediei lui Aurel Storin reușește să înlătore cîteva erori din mentalitatea și concepțiile unor alți „Popești“. E un personaj viu, autentic, simpatic, care, pe lîngă simțul umorului, are pu-

ritate, romantism — ceea undă de poezie a cotidianului — și energie clocoțitoare proprii oamenilor înaintați din zilele noastre.

Străbătută de un haz sănătos, inteligent, fără trivialități (pe care le mai înțelminim, din păcate, în unele lucrări), farsa lui Storin folosește cu talent elemente ale tehnicii teatrale tradiționale. Quiproquo-ul realizat pe idei și nu pe efectul facil, gratuit — pe faptul că, pentru a-și atinge scopul, tânărul Popescu, de meserie oțelar, trebuie să se dea, pe rând, drept ziarist, drept fiu nelegitim al bătrînului inginer, drept candidat la mîna fiicei acestuia — generează situații pline de haz, o mulțime de încurcături vesele, care se succed într-un ritm viu și fac ca lecția de fericire, pledoaria autorului în favoarea frumosului, a unei etici noi, să fie asimilată cu ușurință și cu plăcere. Amintim ca o realizare și calitatea dialogului, amuzantele calambururi și jocuri de cuvinte (exceptînd unele scăpări, cum ar fi „arde... plăcinta și nu lumina“; „muzica cu cea... cea mai frumoasă melodie“, tributare unui haz îndoielnic).

În limitele convenției teatrale specifice genului, pot fi acceptate și fragilitatea procesului transformator al personajelor, și lipsa unei riguroase logici sau justificări a fiecărei reacții psihologice. Mai puțin se poate accepta didacticismul unora dintre lecțiile de pedagogie și morală în urma cărora se transformă inginerul Dumitru Popescu, precum și caracterul exagerat de naiv al jocului amoros care o întoarce pe Monica la căminul părăsit.

Teatrul Tineretului merită toată lauda pentru consecvența cu care promovează tineri autori care — chiar cînd sînt insuficient de experimentați în dificila artă a scrisului pentru scenă — se apropie cu talent și cu o viziune inedită de actualitate, aducînd, prin debutul lor, un suflu proaspăt.

În spectacolul regizat de Tudorel Popa am regăsit nota de tinerețe, de optimism, specifică textului. Lucrat cu

acuratețe, cu economie de mijloace, fără alunecări în efecte de comic grațuit, spectacolul cucerește prin ritmul dinamic, prin verva jocului actoricesc și prin bunul-gust al plasticii.

Decorul, simplu și sugestiv, al lui Sergiu Singer — compus doar din cîteva panouri viu colorate în roșu aprins, în galben, albastru și unul metalic, cu străluciri gri-argintii, panouri care capătă, printr-o simplă schimbare a amplasamentului în scenă, diferite funcții (fundal pentru compartimentul de tren și bazinul de înot, pereți pentru interiorul lui Dumitru Popescu) — contribuie, alături de cîteva elemente de mobilier strict necesare, concepute și ele într-o linie modernă, grațioasă, elegantă, la realizarea cadrului.

O bună distribuție de comedie s-a soldat cu cîteva realizări actoricești deosebite. Ne referim în primul rînd la creația lui Ion Lucian în rolul bătrînului inginer, pe care l-a jucat cu neobosita lui vervă comică, cu duișie și mult omenesc.

Într-o compoziție de comedie de mare virtuozitate, Nicolae Pomoje, interpretîndu-l pe tânărul Popescu, a adus candoarea și sensibilitatea ce-l caracterizează. Personajul sollicita însă mai multă fantezie comică și dezinvoltură. Un efort pe această linie e încă necesar.

Jana Gorea a susținut cu temperament și energie rolul mamei, subliniind, cu autentic haz, ridicolul goanei după apacarea unui ginere. Am mai remarcat acel tip amuzant, electricianul îndrăgostit și timid, construit, doar pe cele cîteva replici, de către Gheorghe Angheluța.

Elena Pop (Nuca) și Vali Cios (Monica) au conferit o imagine veridică și convingătoare celor două răsfațate fiice ale inginerului.

Contribuția pe care o aduce spectacolul cu *O felie de lună* în peisajul din ce în ce mai divers și mai bogat al dramaturgiei noastre merită să fie aplaudată din toată inima.

Valeria Ducea